

אימתי קאתי מר, לכשיפוצו מעיינותיך חוצה (אגרת הבעש"ט)

בר מצוה

מאמרים נבחרים משכיות חמדה ושמועות נאות
ככתבם וכלשונם של רבותינו הקדושים
מאורי החסידות וגאוני הדורות
המכוונים ומרוממים את האדם לעולמות נעלים
מנוקד ומפוסק

בר מצוה

בהוצאת ישיבת "אביר יעקב"
מוסדות "אור מאיר שמחה" נהריה
מכון "אור לישרים" ירושלים

מחזורת קרו טללי ברמה

ישיבת אביר יעקב
אור מאיר שמחה
נהריה

מכון אור לישרים
ירושלים

ידיעת כי אני ה' מושיעך וגואלך אביר יעקב (ישעיהו ס טז)

מילדי אביר יעקב משם רועה אבן ישראל (בראשית מט כד)

בר מצוה

קצת מאַלף אַלפּים וּרבוּא רַכְבוֹת לְעַרְף טַפָּה מִן הַיָּם, צָרִיף שְׁמוֹר גְּדוּל כִּי נוֹפֵל מִמְּנוּ, וְצָרִיף יִגִּיעַת בְּשׂוֹר וְנִפְשׁ לְדָרֵשׁ וְלַחְקֹר תְּמִיד, כְּדַכְתִּיב (תהלים קה ד) 'בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תְּמִיד', וְאִזּוּ נוֹתְנִים לוֹ יוֹתֵר הַשְּׂגָה וְנוֹפֵל גַּם כֵּן מִזֶּה, וְצָרִיף אַחַר כֵּף לִיגַע אֶת עֲצָמוֹ תְּמִיד עַד שְׁנוֹתְנִים לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, כִּיְדוּעַ מִפִּי סִפְרִים קְדוּשִׁים וּמִפִּי קְדוּשֵׁי עֲלִיוְנִים.

וְהִנֵּה בַתְּחִלָּה כְּשִׁמְגִיעַ בֶּן אָדָם לִי"ג שָׁנָה וּמִתְחִיל לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, אִזּוּ נוֹתְנִים לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׂגָה וּקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה, וְאִם הוּא מִשְׁגִּיחַ עָלָיו וְהָיָה נִשְׁאָר בְּקְדוּשָׁה הַלְזוּ הָיָה יָכוֹל לְהִלָּף מִדֵּי יוֹם וְיוֹם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, רַק שְׂאֵחַר כֵּף נִפֵּל מִהַקְדוּשָׁה וּמִהַמְתַּנֵּה שְׁנוֹתְנִים לוֹ וְצָרִיף לְעַבוּדָה וְיִגִּיעַה רַבָּה תְּמִיד עַד שִׁמְגִיעַ לְיַדֵּי הַשְּׂגָה קָצֵת.

הַתְּקַשְׁרוֹת לְצַדִּיקִים מוֹעִילָה לֹא לִפְלִ מִמְּדַרְגָּה זוֹ

וְהִנֵּה הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְכָל יְדָח מִמְּנוּ נִדָּח, שׁוֹלַח לְזֶה הָעוֹלָם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר צַדִּיקִים גְּדוּלִים שֵׁישׁ לָהֶם נִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת וּגְבוּהוֹת עַד לְמָאֵד, וְהֵם בְּהַשְּׂגָה גְּדוּלָּה וּבְקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה וְתְּמִיד אֵשׁ הַמְזַבֵּחַ תּוֹקֵד בָּהֶם בְּהַתְּלַבְבוֹת בִּירָאָה וְאֶהְבָּה רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֲבַת יָהּ וְכוּ', וְהִנֵּה בְּנִסְעַ הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אֶל הַצַּדִּיקִים

• קב הישר •

רבי צבי הירש קייִדנוֹבֵר זיע"א

שְׁמַחַת הָאֵב בְּיוֹם הַפִּנּוּס בְּנוֹ לְעַל מִצּוֹת חֲבִיבָה מְאֹד בְּשָׁמַיִם

הַעוֹשֶׂה הַמִּצּוֹת בְּשִׂמְחָה אֶהוּב וְחֲבִיב מְאֹד לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁעַל כֵּן אָמַר בְּזֵהָר חֲדָשׁ, בְּהִיּוֹת הָאָדָם זוֹכֵה שְׁהַכְנִיס אֶת בְּנוֹ לְחִיּוּב מִצְוָה, דְּהֵינּוּ כְּשִׁיגִיעַ לְכֵן הִי"ג שָׁנִים, חֲבִיב מְאֹד לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּשִׁרְוֹאָה שְׁהָאֵב שְׁמַח עַל זֶה שְׁזָכָה לְהַגִּיעַ אֶת בְּנוֹ לְחִיּוּב קִיוּם הַמִּצּוֹת, וְעַל כֵּן חִיּוּב גְּדוּל לְעֲשׂוֹת מְשִׁתָּה וְשִׂמְחָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, כִּי יֵשׁ נַחַת רוּחַ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (פֶּרֶק כ"א):

• מאור ושמש •

רבי קלונימוס קלמן עפשטיין זיע"א

בְּיוֹם הַבֵּר מִצְוָה מְשִׁפִּיעִים לְאָדָם הַשְּׂגָה וּקְדוּשָׁה גְּדוּלָּה

עֲבָדוֹת ה' יִתְבַּרְךָ הוּא דָּבָר יָקָר עַד לְמָאֵד, כִּי גְדוּל ה' וּמְהַלֵּל מְאֹד (תהלים קמה א), וְצָרִיף הָאָדָם הַרוֹצֵה לְקַבֵּל עָלָיו בְּאַמַּת עֲבָדוֹת ה', צָרִיף לִיגַע אֶת עֲצָמוֹ בִּיגִיעַת הַגּוּף וְהַנֶּפֶשׁ יוֹמֵם וְלַיְלָה לֹא יִשְׁקֹט וְלֹא יִנּוּחַ וְכוּלֵי הָאִי וְאוּלֵי, כִּי הִגֵּם שְׂבָא לְיַדֵּי הַשְּׂגָה בְּאַלְהוּת

אותיות ומצטרפים, וכפי אור נשמתו והתדבקו
באלקים פה מצטרפים ומזדווגים יותר ויותר.

כמו בגשמיות אם הוא בעל תאנה בתאוות
הגשמיות אזי הוא מוסיף תמיד בהתאנה
וכו', ואם הוא בגשמיות בן קל וחמר ברוחניות
אשר אין תופס מקום כלל, ואזי נעשה מהכ"ב
אותיות כל התורה פלה, ומאירים בו ברמ"ח
מצות עשה ושס"ה לא תעשה שלא יעבר
אחת מהנה.

כ"ה מה שהאותיות מתיחדים ומזדווגים יותר
ומוסיף להזדווג האותיות בכח אור נשמתו
וכדעתו, יותר מרעיבו ומצמיאו לעשות יותר
זווגים קדושים בכ"ב אתוון, ומולידין בו ענין
פרד"ס בתורה על כל מצות עשה ולא תעשה
ובעל פה, וחלילה להפוך אזי אינם מאירים
בו הכ"ב אתוון ואינם מצטרפים ומזדווגים
כלל, וחס ושלום מכח יצרו הרע לפעמים
מצטרפים להפוך ה' ישמרנו ויצילנו (פרשת עקב):

• בת עין •

רבי אברהם דב מאבריטש זיע"א

כשנעשה בן י"ג מאיר עליו אור ה' ויכול
להבין בחינת אחדות ה'

על דרך המוסר, הנה יש להאדם שתי בחינות
קטנות, הינו קטנות ראשונה כשהוא פחות
מבן י"ג שנה ויום אחד, וקטנות שנייה אחר
שהגיע ל"ג שנה ויום אחד אבל לא הגיע
עדין לבחינת כ' שנה.

ברוש', קטנות הוא שאין לו בחינת אור ה',
והוא בבחינת חשכות, שאין מאיר

שדורו ומקרב את עצמו בתשוקה ואהבה
רבה אל הצדיק, אזי כמים הפנים אל פנים
הצדיק משפיע אליו בקדשתו להיות לו יתד
נאמן בהקדשה שלא יפל הנופל ממנו (פרשת
יתרו ד"ה והענין):

בן י"ג למצוות

• שלחן ערוך הרב •

רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א

כניסת נפש הקדושה בי"ג שנים

גמר ועקר כניסת נפש הקדושה באדם הוא
בי"ג שנים ויום אחד לזכר, וי"ב לנקבה,
שלכן נתחייבו אז במצות מן התורה ונעשו
בני ענשין (מהדו"ב סי' ד ס"ב):

• דגל מחנה אפרים •

רבי משה חיים אפרים מסדילקוב זיע"א

כשנעשה בן י"ג מאירים בו כ"ב אותיות התורה

שמעתי מהרב המנוח מורנו הרב נחמן ז"ל,
פי כל אדם יש לו כ"ב אותיות של
הא"ב, ודברי פי חכם חן, והוא מבאר בספר
יצירה (פ"ג) המליך אות א' וקשר לו פתח
וצרפן זה בזה וברא וכו', עין שם.

נמצא מבאר בכאן שיש לכל אדם כ"ב
אותיות, וכאשר האדם בא לכלל דעת
ולכלל נשמה, היינו בן י"ג שנה, אז הוא
ראוי להוליד, ואז על ידי אור נשמתו נעשו
צורפים קדושים וטהורים ומתיחדים הכ"ב

המלך עליו השלום התפלל שישגי בשלמות שתי בחינות הנזכר לעיל, י"ג וכ' פנזכר לעיל עולה גימטריא ג"ל, ועל ידי שתי בחינות אלו יכול לראות בעיני השכל שלו אור ה' שבתורה (פרשת בשלח):

• מאור עינים •

רבי מנחם נחום מטשרנוביל זיע"א

בן י"ג שנים נקרא גדול לכל דבר מפני שאז נכנס בו הדעת השלמה

אמרו רז"ל (נדה ל:), גר דלוק על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו ומלמדיו אותו כל התורה כלה. ומשיצא לאור העולם, אף על פי שקורא ושונה, מפל מקום הוא בחינת קטן, עד היותו בן י"ג שנים ויום אחד שאז הוא נקרא גדול לכל דבר, מה שאין בן קדם זמן הזה, אף על פי שהגיע לעונות הפעוטות ונקרא גדול לשאר מילי, מפל מקום לא נקרא גדול לכל דבר עד היותו בן י"ג שנים ויום אחד, וקדם לזה אין מעשה קטן כלום וקטן שקדש אין חוששין לקדושין.

והטעם הוא, מפני שלא נכנס בו הדעת השלם עד היותו בן י"ג שנה שלמות ויום אחד. אף על פי שיש קטנים חריפים ומפלגים בתורה, מפל מקום אין זה בחינת הדעת אמתי עד שנכנס לכלל שנים דגדלותו, וזה נקרא גדלות ראשון (פרשת תרומה):

אחר שונה גדול ומתחייב במצות מתקן מי הקטנות

מפני מה עזים מסגי ברישא, כברייתא של עולם חשוכא והדר נהורא (שבת עו:).

עליו אור ה'. ובתחלת עבודתו לה', שאין לו עדין אפלו בחינת י"ג, הינו שאין לו בחינת אח"ד גימטריא י"ג, שעדין אינו מבין אחדות ה', אידך שהוא ממלא כל עלמין ולית אתר פנוי מיניה, וכשאדם אינו מבין כל זה עדין הוא בבחינת חשכות גמור.

עד שיוצא מחשכות זה, ומאיר עליו אור ה' שיכול להבין בחינת אחדותו יתברך פנזכר לעיל, אז נתדמה לו שהשיג כל בחינת קדשה, ויש לו קצת גסות הרוח, הינו שלא הגיע עדין לבחינת כ' בחינת הכנעה, שביין פחיתות ערכו ועבודתו לה', והוא בבחינת חשכות, בחינת גסות הרוח, בחינת 'עמלק', גימטריא א"ל אחר, ואין זה בחינת שלמות הקדשה. עד שמגיע לבחינת עשרים שנה, בחינת כ' כפופה, בחינת הכנעה, שמבין פחיתות ערכו ועבודתו לה', וזהו בחינת אור בשלמות, והוא בחינת גאלה שיצא מחשך לאור.

שתי פקידות הגאלה כדי לצאת משתי בחינות הנ"ל

וזהו 'פקד יפקד אלהים אתכם' (בראשית נ כה), שני פקידות, פקידה קדמאה הינו בחינת יציאה מחשכות ראשונה, להיות לו בחינת י"ג, בחינת אח"ד, להבין אחדות ה' פנזכר לעיל. ופקידה שניה בחינת יציאה מחשך קטנות שניה, להיות לו בחינת עשרים, בחינת כ', בחינת הכנעה הנזכר לעיל.

על ידי בחינות הללו זוכה לראות בעיני שכלו את אור ה' שבתורה

ושתי בחינות אלו נקראים בחינת עינין, שיש לו עינים לראות בחינת אור הנזכר לעיל. וזהו מרמז בפסוק (תהלים קיט יח) 'גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך וגו', פרוש שדוד

(ב"ר י"ז 1), ונובלות תורה נבואה, ונובלות נבואה חלום (ע"י ברכות נז), ונובלות עולם השכל בעולם הגלגלים וכו', ונובלות אדם בחיה, וזה לבן יאיר חמורף (קינת ציון קחי לתשעה באב, וע"י חולין ז), כי כל כך חכמה היה בו שהנובלות היו בחמורו גדול מאד, ותבואה [שנגמרה] שליש ראיה לזריעה וקדם לא (תוספתא תרומות פ"ב), ולכך בן י"ג שנה ויום אחד שהוא שליש מארבעים, כי בן ארבעים לבינה (אבות פ"ה מכ"א), יכול לקבל אור:

• מאור ושמש •

רבי קלונימוס קלמו עפשטיין זיע"א

משנת י"ד נעשה מכשר לנפש הקדושה, ועל ידי גייעה מוסיף קדושה על קדושה

ה' יתברך ברא את האדם לכבודו לעבדו בלב שלם ונפש ומאד, וזה על ידי הנשמה חלק אלהי ממעל שנתן בתוך האדם שהנשמה נאצלת מכבודו ומכרת בכבודו היאף לעבדו, אבל בתחלה האדם עיר פרא יולד, ועד שלש עשרה שנים אינו שורה בו עדין היצר טוב והנשמה בו בהעלם, עד בוא אור לארבעה עשר שבדקין את החמץ לאור הנר כדאיתא בספרי הקדוש.

והנה הגם שקוראים נשמה, הוא בדרך כללות, אבל לאו כל אדם זוכה לנשמה, הלאי שיזכה כל האדם בבוא שלש עשרה שנים שיהיה בו הנפש הקדושה, דלאו כל אדם זוכה בקלות אליה, רק אחר גייעות רבות גיעת הגוף והבשר עד בואו אל אמונה שלמה בהזדככות גדול, פעין ראיה בעיני הבשר פן יהיה בהאמונה ויראה בעיני השכל יחודו

פרוש, כי למה נברא האדם שיהא קטן עד י"ג שנה ואינו חיב במצות, ומעשה הקטנות היאף הם יתקנו, וזהו עזים הם העזות מסגי ברישא בתחלת ימי האדם. ותרץ פברייתא של עולם, כי ההעדר קודם בכל דבר, וימי הקטנות מתתקנין אחר שיתקן מעשיו.

והיינו דרך משל, בית שאין בו אור ואחר שהביאו אור בתוכו נעשה כל הבית מלא אור, וקשה היכן הלך החשך שהיה בבית מקדם, שהרי גם החשך הוא נברא כמו אור, דכתיב (ישעיה מה ז) 'יוצר אור ובורא חשך', רק הענין הוא דאיתא בזהר (ח"א יז) תיאובתא דחשך לאתפללא באור, וכשהביאו האור אל תוך הבית נכלל החשך הנ"ל בתוך האור.

והיינו 'שמח בחור כו' ודע כו' (קהלת יא ט), פרש רש"י עד כאן דברי היצר הרע מכאן ואילף כו', וזהו 'פי על כל אלה יביאף אלקים במשפט', היינו אחר התשובה מביא את מעשה הקטנות במשפט ובישר, דהיינו לאתפללא מעשה קטנות באור מעשה הטוב, וזהו (בראשית א ה) 'ויהי ערב ויהי בקר יום אחד' (פרשת בראשית):

• אמרי פנחס •

רבי פנחס מקוריץ זיע"א

כשנעשה בו י"ג שהוא שליש מארבעים לבינה נעשה ראוי לקבל אור

טעם בר-מצוה ל"ג שנים ויום אחד, [האדם] הוא נגד ג' עולמות, עולם השכל, עולם הגלגלים, ועולם השפל, הוא מדבר וחי נגד עולם השכל, כי קדם הדבורים הוא במחשבה, ונעשה יחוד ברגע אחד, ונובלות חכמה תורה

אוצר פניני החסידות

בן י"ג למצוות

ט

שְׂכִיּוֹת חֲמֵדַת הַזְּמַן, לִידַע וּלְהַבִּין כִּי לֹא זֶה הַדְרָךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הָאָדָם לְהַתְּהַלֵּךְ בּוֹ וְלֹא זֶה הַתְּכַלִּית הַמְּכֻוֵן בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה, וְהַכֹּל לְפִי מָה שֶׁהוּא אָדָם, זֶה מְקַדִּים וְזֶה מְאַחֵר לְשׁוֹם עַל לְבוֹ (פִּרְשֵׁת כִּי תַצֵּא):

• אבות ישראל •

רבי ישראל מקוֹזְנִיץ זי"ע א

מְשַׁנְעָה בֶּן י"ג יְהִי קְבוּעַ בְּעַבֹדְתוֹ וְלֹא יִפֹּל וְיִחָזֵר לְשִׁטּוֹתוֹ

הַפְּעוּטוֹת מְקַחַן מְקַח בְּמַטְלָטְלִין (גִּיטִין נט:), פִּרְשׁ מוֹרֵי וְרַבֵּי אִישׁ אֱלֻקִּים הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ הָרַב דָּב בְּעַר זְצַלְהֵ"ה, רָצָה לוֹמַר הַקְּטָנִים שֶׁמְחַנְכִּין אוֹתָן פְּעָמִים לְעַבֹדַת הַבוֹרָא בְּרוּךְ הוּא וְלְתַפְלָה וְאַחַר כֵּן הֵן חוֹזְרִין לְשִׁטּוֹתָם, כְּדָבָר הַמְּטַלְטֵל מִמְּקוֹם לְמְקוֹם (זֶהוּ מַחְמַת קְטָנוּתָם), בֶּן י"ג בְּקַרְקַע - רָצָה לוֹמַר שֶׁהֵם צְרִיכִין לְהִיּוֹת קְבוּעִים בְּעַבֹדַת הַבוֹרָא כְּמִקְרָקָעִים, כְּמוֹ שֶׁהָאָרֶץ לְעוֹלָם עוֹמְדַת (אֲבוֹת

פ"ה מכ"א):

• לקוטי הלכות •

רבי נתן מברסלב זי"ע א

גְּדֻלוֹת הָאִישׁ תְּלוּיָהּ בְּגִיל י"ג כִּיּוֹן שֶׁעָקַר שְׁלֵמוֹתוֹ תְּלוּיָהּ בִּי"ג מַדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן

זְמַן הָאִישׁ הוּא בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים, כִּי הוּא כְּלוּל מִתּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וְעָקַר שְׁלֵמוֹתוֹ עַל יְדֵי שֶׁמְקַבֵּל הָאָרָה מִבְּחִינַת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִכְלָלִין תּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וְעַל כֵּן שְׁעוֹרוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים,

וְיֵאֱמִין שְׁמֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ בְּאֶמוּנָה שְׁלֵמָה וּבְשִׂמְחָה גְּדוּלָה וְאֵז זוֹכָה לְנַפֵּשׁ הַקְּדוּשָׁה.

וּכְשֶׁמִּתְגַּבֵּר עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר גְּדוֹל בְּחִזְקָה עַד שֶׁזוֹכָה לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים הֵן בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הֵן בַּתְּפִלָּה, אֵז זוֹכָה לְרוּחַ, שֶׁהוּא רוּחַ מְמַלְלָא, שֶׁהוּא רוּחַ הַקְּדוֹשׁ, וְהוּא מְדַרְגָּה גְּדוּלָה. וּכְשֶׁמִּתְגַּבֵּר עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַד שֶׁזוֹכָה לְמַחְשְׁבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת וְזִכּוֹת, אֵז זוֹכָה לְנִשְׁמָה שֶׁהִיא מְדַרְגָּה גְּדוּלָה וְגִבּוּיָהּ, וְלֹא כָּל אֶחָד זוֹכָה לְנִשְׁמָה (פִּרְשֵׁת פִּנְחָס):

כְּשֶׁנִּשְׁעָה בֶּן י"ג צְרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ מַעֲשֵׂי הַנְּעוּרִים, וְהַתְּכַלִּית הִיא לְהַגִּיעַ לְתוֹרָה לְשִׁמָּה

הַגִּהָ הָאָדָם מַעַת שֶׁנִּנְעַר לְצֵאת מִמַּעַי אִמּוֹ נִתֵּן בּוֹ יֵצֵר הָרַע וְהוּא מְטַבֵּעַ בְּטַבַּע הַחֲמֻרִיּוֹת, וּבְכָל מִשְׁפָּךְ יְמֵי קְטָנוּתוֹ טַבְּעוּ מוֹשְׁכּוֹ לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בַּהֲבִלֵי זְמַן וְתַאֲוֹת הַחֲמֻרִיּוֹת, וְגַם אַחַר כֵּן בְּהִיּוֹתוֹ בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה שֶׁאֵז נִתֵּן בּוֹ הַיֵּצֵר טוֹב מִכָּל מְקוֹם כְּכֹר הַטַּבַּע נְטַבַּע לְלִכְתּ אַחַר הַהֲבֵל וְתַאֲוֹת הַמְּדַמּוֹת.

וּמַעֲטָ מִן הַמַּעַט אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ אֵז בְּכָל לְבָבָם לְבַקֵּשׁ אֶת ה' וְלְהַשְׁלִיךְ אַחֲרֵי גֹם מַעֲשֵׂי הַנְּעוּרִים וְרַב סִיגֵי בְּנֵי אָדָם, הֵגַם אִם תְּבוּא בְּלָבָם אֵז חֲשִׁקוֹת וְחַפְּיָצָה לְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה בְּכָל זֶה עוֹד לֹא יִבְקָשׁוּ הַתְּכַלִּית הָאֲמִתִּי לְהַתְּדַבֵּק עַל יְדֵי הַתּוֹרָה בְּאוֹר הָעֲלִיּוֹן, אֲכַן יְהִי לְמוֹדָם לְהַשִּׁיג עַל יְדֵי לְמוֹדָם כְּבוֹד הַמְּדַמָּה לְהַתְּכַבֵּד בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם וְלְהַגְדִּיל בְּפִנְיָהֶם, גַּם לְהַשִּׁיג עַל יְדֵי זֶה תַאֲוֹתָם וְחַמְדָּתָם אֵל הַמַּמּוֹן וְלַעֲשׂוֹתָהּ קְרָדָם לְחַפְּרָה בָּהּ.

וְאַחַר כֵּן כְּאֲשֶׁר יִגִּיעַ לִימֵי עֲשָׂרִים וְעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע שָׁנָה, אֵז הַמְּבַקְשִׁים אֶת ה' כָּל אֶחָד לְפִי עֲרֹכוּ מִתְעוֹרֵר בְּלְבוֹ לְשׁוּב מִמְּבוֹכוֹת